

ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΣ ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ
Η ΕΝΣΑΡΚΩΘΕΙΣΑ ΠΡΟΣΔΟΚΙΑ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΕΝΤΑΠΟΛΕΩΣ

Όταν ο εραστής της Ιεράς Επιστήμης κρατά ανά χείρας το περισπούδαστο θεολογικό πόνημα του πολυγραφότατου και μεγάλου Θεολόγου Πατρός της Ορθοδόξου Εκκλησίας, Αγίου Νεκταρίου Μητροπολίτου Πενταπόλεως, υπό τον τίτλο: « Χριστολογία», το βλέμμα του πίπτει και προσηλώνεται στο επί του εσωφύλλου δημοσιευόμενο χωρίο από το μθ' (49) κεφάλαιο του παλιοδιαθηκικού βιβλίου της Γενέσεως, στο οποίο αναφέρεται: « Ουκ εκλείψει άρχων εξ Ιούδα, και ηγούμενος εκ των μηρών αυτού, έως αν έλθη, ω απόκειται. Και αυτός προσδοκία εθνών» (Γεν. μθ' 9-10).

Ο Θεόφρων και θεοκίνητος Πατήρ της Εκκλησίας Άγιος Νεκτάριος μετ' εμφάσεως ποιεί μνεΐαν του ως άνω χωρίου προκειμένου να υπογραμμΐζει το «πανανθρώπινον» της ενδομύχου προσδοκΐας για την έλευση του Σωτήρος και Λυτρωτού του πεπτωκότος και υποκειμένου στη φθορά και τον θάνατο κτιστού και χοϊκού γένους των βροτών, επειδή «*το ανθρώπινον γένος...ωμοΐαζε προς χάος καταλειμμένον υπό του Θεού*».

Αναφερόμενος ο Θεοφόρος Πατήρ Νεκτάριος στην αναγκαιότητα της ελεύσεως του Σωτήρος για την λύτρωση του ανθρώπινου γένους επισημαΐνει την απόλυτη πνευματική πτώση της ανθρωπότητας και την αυξανόμενη επιθυμία του κτιστού ανθρώπου να ανεύρει οντολογικό διέξοδο από το αδιέξοδο της οντολογικής ανυπαρξΐας του, γράφοντας μεταξύ άλλων τα εξής «... πάντα λοιπόν τα έθνη αισθάνονταν την ανάγκη της ελεύσεως του Σωτήρος, και πάντα εξεδέχοντο αυτόν. Κάποια μυστική φωνή λαλούσε στις καρδιές των λαών και υπεμΐνησκε σε αυτούς την θεία επαγγελΐα και εξωπύρωνε την προσδοκΐα του επηγγελμένου Σωτήρος. Η του Σωτήρος άφιξη έτσι τοσούτον καθΐστατο επιθυμητή και επί τοσούτον εκδηλωνόταν, επειδή κάθε θλίψη επολλαπλασιάζετο, κάθε κακΐα ηύξανε και κατεπίεζε την ανθρωπότητα, ενώ η ηθική διαφθορά κατέκλυζε όλες τις τάξεις της κοινωνΐας και πουθενά ούτε καν υπέφωσκε σωτηρίας ελπίδα. Η ασέβεια και η απιστία έτειναν να κυριαρχήσουν. Η του ανθρώπου ευτελής διαφθορά ευρίσκεται γεγραμμένη στις σελΐδες της ιστορίας.

Εξ αυτών η έλευση του Σωτήρος και λυτρωτού φαΐνεται απολύτως αναγκαΐα. Έπρεπε δε αυτός να έχει απόλυτο κύρος προκειμένου να στηρίξει τις διασαλευθείσες ήδη πεποιθήσεις των λαών, να εμπνεύσει θρησκευτικό σεβασμό, να πληρώσει το κενό στις καρδιές, να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις του πνεύματος και τέλος να ανακαινΐσει τον πολιτικό και ηθικό βΐο αυτού, να αναμορφώσει και να αναγεννήσει τον υπό της αμαρτίας διαφθαρέντα άνθρωπο».

Η αδυναμία της κτιστής ανθρωπότητας να υπερβεί την οντολογία της κτιστότητός της οδήγησε το ανθρώπινο πρόσωπο στην απόλυτη οντολογική (υπαρξιακή) καταρράκωση. Η υπέρβαση της θνητότητας του κτιστού ανθρώπινου γένους ήταν δυνατή μόνο με την πρόσληψη της κτιστής ανθρωπίνης φύσεως από τον άκτιστο Υΐό και Λόγο του Θεού, ο οποίος ενηθρώπησε και ενσαρκώθη ως τέλειος Θεός και τέλειος άνθρωπος στο ένα Θεανδρικό Πρόσωπο του Ιησού Χριστού.

Ουδεμία ανθρώπινη κτιστή ύπαρξη, έστω και η τελειότερα εξ απόψεως ηθικής, λόγω ακριβώς της κτιστότητός της, ήταν αδύνατο να σώσει τον κτιστό άνθρωπο.

Το σωτηριολογικό έργο στο σχέδιο της θείας Οικονομίας συνετελέσθη ως ασύγχυτη, άτρεπτη, αναλλοίωτη και αδιαίρετη ένωση του κτιστού με το άκτιστο μόνο στο Θεανδρικό πρόσωπο του ενσαρκωθέντος Υιού και Λόγου του Θεού, ο οποίος προσλαμβάνοντας την ανθρώπινη φύση έσωσε αυτήν.

Ο Άγιος Νεκτάριος γράφων περί της Θείας Επιφανείας ως εκδήλωση της απείρου αγάπης του Θεού προς τον ίδιον πλάσμα του αναφέρει: « Η ανικανότητα της ανθρωπότητας για την σωτηρία και ανάπλασή της είχε ήδη εξελεγχθεί. Η Ελλάδα, η Ρώμη και η Ιουδαία, τα τρία αυτά έθνη τα εκπροσωπήσαντα την σοφία, την δύναμη και την ευσέβεια, ηδυνάτησαν με την ακμή τους να αναδείξουν τον τέλειο εκείνο άνθρωπο τον δυνάμενο να καλέσει τα έθνη οπίσω αυτού. Κάθε ελπίδα σωτηρίας έβαινε πλέον εκλείπουσα λόγω της συντελεσθείσας παρακμής. Η ανθρώπινη αδυναμία είχε εκδηλωθεί και η ανθρωπότητα έβαινε στον όλεθρο και τον εξαφανισμό.

Η κατάσταση παρουσίαζε το δίλλημα, είτε της θείας επισκέψεως και αντιλήψεως προς σωτηρία, είτε της εγκαταλείψεως και του παντελούς αφανισμού. Το πλήρωμα του χρόνου για την πνευματική ανάπτυξη και την των εθνών επικοινωνία έφθασε και ο Θεός ο επαγγειλάμενος την γέννηση του Σωτήρος της ανθρωπότητας, απέστειλε τον προσδοκώμενο Σωτήρα, τον καθαιρέτη της τυραννίδος του Άδου και λυτρωτή των ανθρώπων...»

Ο ενσαρκωθείς και ενανθρωπήσας Υιός και Λόγος του Θεού, ο καταδεξάμενος να προσλάβει την κτιστή και φθαρτή ανθρώπινη φύση προκειμένου να σώσει το «πρόσλημα» κατέστη ο όντως «Υιός του ανθρώπου». Αναφερόμενος ο Άγιος Νεκτάριος στο όνομα του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού ως «Υιού του Ανθρώπου» και ερμηνεύοντας θεολογικά και αγιογραφικά αυτό, γράφει τα εξής: : «Η έκφραση Υιός ανθρώπου, την οποία ο Κύριος ως περιφραστικό προσδιορισμό του ιδίου προσώπου μετεχειρίζετο όσες φορές ομιλούσε περί του Εαυτού του, είναι το όνομα διά του οποίου ευαγγελίστηκε η ανθρωπότητα τον μέλλοντα Σωτήρα και Λυτρωτή αυτής.... ο μέλλον να συντρίψει την κεφαλή του όφεως έμελλε να είναι υιός της γυναικός, άνευ ανδρός συλλαβούσης, ήτοι υιός του ανθρώπου, διότι η αναμέσον του σπέρματος της απειρογάμου γυναικός και του σπέρματος του όφεως έχθρα εδήλωνε την μεταξύ του υιού του ανθρώπου και του όφεως έχθρα.

Υπό την έννοια αυτή εξεδέχοντο τον Σωτήρα όλα τα έθνη και οι λαοί. Η έλευση του Σωτήρος και Λυτρωτού ήταν κοινή προσδοκία πάντων των εθνών. Τα έθνη εφείνοντο να αναμένουν κάποιο Σωτήρα.... εξ αυτού εξεδέχοντο την κατάργηση της τυραννίδας του διαβόλου, την απελευθέρωση του ανθρωπίνου γένους από της δουλείας του εχθρού και την φιλίωση και επικοινωνία με τον Θεό.

Τον αναμενόμενο αυτό Σωτήρα και Λυτρωτή της ανθρωπότητας ο προφητάναξ Δαυΐδ περιγράφει ως «υιόν ανθρώπου» (Ψαλμ. β' ρθ' 1). Επίσης και ο προφήτης Δανιήλ «Χριστόν ηγούμενον» ονομάζει τον μέλλοντα Λυτρωτή, τον οποίο είδε εν αποκαλύψει, εν μορφή υιού ανθρώπου, του οποίου ορίζει και τον χρόνο της ελεύσεως...

Ωστε το όνομα Υιός ανθρώπου, ήταν το ακριβές χαρακτηριστικό όνομα του Σωτήρος υπό το οποίο εξεδέχοντο Αυτόν όλες οι φυλές της γης. Γι' αυτό ο Σωτήρας μας όσες φορές ομιλούσε περί του Εαυτού του πάντοτε αυτό το χαρακτηριστικό όνομα μετεχειρίζετο...

Τα ονόματα Ιησούς Χριστός, Εμμανουήλ, υιός του Ευλογητού και υιός Δαυΐδ, καθ' έκαστον λαμβανόμενα, δεν μπορούν να εκφράσουν την έννοια την οποία εκφράζει το χαρακτηριστικό όνομα υιός ανθρώπου, διότι το μεν όνομα Ιησούς εκφράζει μόνον την έννοια του Σωτήρος της ανθρωπότητας, το δε Μεσσίας = Χριστός, την έννοια του προφητικού,

αρχιερατικού και βασιλικού αξιώματος του Σωτήρος. Τα δε ονόματα υιός Ευλογητού και υιός Δαυΐδ, το μεν, εδήλωνε την θεία φύση του Χριστού, το δε, την ανθρώπινη φύση και καταγωγή.

Κανένα λοιπόν εξ αυτών εάν ληφθεί καθ' έκαστον δεν θα μπορούσε να δώσει πλήρη και τελεία έννοια του προσώπου του Κυρίου μας, διότι το καθένα όνομα υπεδήλωνε μία ιδιότητα Αυτού, έναν χαρακτήρα Αυτού εξέφραζε. Ήταν άρα ανάγκη να χαρακτηρίσει τον Εαυτό του δι' ονόματος περιληπτικού με το οποίο να υποδηλώνονται όλοι οι χαρακτήρες του. Ως τέτοιο κατάλληλο και χαρακτηριστικό του προσώπου του εθεώρησε ο Θεάνθρωπος Κύριος το όνομα υιός ανθρώπου. Η δε υπό του Σωτήρος εκλογή του ονόματος είναι φανερό ότι δίδει τον τέλειο ορισμό του Θεανθρώπου και εκφράζει όλες συλλήβδην τις ιδιότητες αυτού».

Η γέννηση του Θεανθρώπου Ιησού Χριστού είναι η απόλυτη θεία επιφάνεια στο γένος των ανθρώπων και ο ίδιος αποτελεί την οδό, την αλήθεια και την ζωή. Ερμηνεύοντας ο Άγιος Νεκτάριος το χωρίο « Εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή» (Ιωαν. Ιδ, 6), αποκαλύπτει τις από Θεού ευεργεσίες για τον πεπτωκότα άνθρωπο, ο οποίος είδε και βίωσε στο θεανδρικό πρόσωπο του γεννηθέντος Ιησού Χριστού την γεννηθείσα ενσαρκωμένη ελπίδα για την όντως αλήθεια και την όντως αιώνια ζωή.

Με ενθουσιώδη και χαρμόσυνη γραφή ο της Εκκλησίας Θεόφρων Πατήρ Νεκτάριος ευαγγελίζεται θεολογικότατα το σωτηριοζογικό μήνυμα της εν Χριστώ γεννηθέντι αλήθειας και ζωής, γράφοντας μεταξύ άλλων τα εξής: «... οι λόγοι είναι πλήρεις ζωής, πλήρεις ικανοποιήσεως των πόθων των ανθρωπίνων καρδιών. Ω πόσο τερπνό άκουσμα! Πόσο ευφρόσυνο Ευαγγέλιο! Ως ωραία αληθώς τα χείλη τα ευαγγελιζόμενα την ειρήνη, τα ευαγγελιζόμενα τα αγαθά! Πόσο ευφρόσυνοι οι λόγοι του ευαγγελιζομένου στην ανθρωπότητα την έλευση της προσδοκίας των εθνών! Πόσο εκφραστικοί λόγοι! Πόσο υψηλοί και θείοι! «Εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή».

Θησαυρό ολόκληρο περικλείουν, θησαυρό ο οποίος πλουτίζει την ανθρωπότητα άπασα. Σε αυτούς περιέχεται το σύνολο των πόθων απάσης της ανθρωπότητας απ' αιώνος.

Το κάλλος αυτών είναι ουράνιο, η δε χαρμοσύνη ανέκφραστη. Το κάλλος αυτών είναι ουράνιο, η δε χαρμοσύνη ανέκφραστη. Το απήχημα αυτών ως ουράνια μελωδία πληροί τα ώτα των ενωτιζομένων. Ως ακτίδα ηλίου διαλύει τα σκοτεινά νέφη της αγνοίας, δια φωτίζει την εν σκότει και σκιά θανάτου καθημένη ανθρωπότητα και την εγείρει ενώ εκάθευδε από του ύπνου της ακηδίας... διαυγάξει τους νοητούς οφθαλμούς της ψυχής και τους καθιστά ισχυρούς να ατενίσουν το φως της αληθείας και να γνωρίσουν τον ενανθρωπήσαντα Θεό, την προσδοκία των εθνών, τον υιό του ανθρώπου, τον ομολογούντα ότι αυτός είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή.

Οι αιώνιοι λοιπόν πόθοι του ανθρωπίνου γένους επληρώθησαν, η σωτήρια χάρη επεφάνη, το φως επέλαμψε, η διάνοια διαυγάσθηκε, το σκότος απηλάθη, η σκιά παρέδραμε, αυτός ο οποίος εκάθευδε εξηγέρθη. Ο άνθρωπος ήδη μπορεί να βαδίσει την ευθεία (οδό) η οποία οδηγεί στην σωτηρία. Ηδὴ αυτός ο οποίος αγνοεί την αλήθεια, μπορεί να γνωρίσει το άρρητο κάλλος αυτής και να απορρίψει το βάρος της αγνοίας ... η αγνοία της αληθείας ήταν σκότος και σκιά θανάτου. Η αγνοία αποπλανούσε την ανθρωπότητα από την οδό της αληθείας και ζόφος και σκότος περιέβαλλε αυτήν. Γι' αυτό ο Προφήτης παραβάλλει την αποκαλυφθείσα αλήθεια με φως μέγα, λέγοντας: «ο λαός ο καθημένος εν σκότει είδε φως μέγα» (Ματθ. δ', 16, Ησ. Θ', 12). Και αληθώς φως μέγα επέλαμψε, διότι ως ήλιος δικαιοσύνης εφώτισε την ανθρωπότητα, η οποία είδε την προσδοκία των εθνών, τον Σωτήρα του κόσμου, τον αναμενόμενο υιό του ανθρώπου, την οδό, την αλήθεια και την ζωή.

Οδό, αλήθεια και ζωή εξητούσαν οι άνθρωποι και τον διακαή αυτό πόθο της ανθρωπότητας ο Θεός επλήρωσε αποστείλας τον υιό Αυτού τον μονογενή του οποίου την αποστολή επηγγείλατο στην ανθρωπότητα με την πτώση των πρωτοπλάστων. Εξητούσε (η ανθρωπότητα) την οδό της αληθείας η οποία οδηγεί στην αιώνια ζωή, διότι εγνώριζε ότι απεμακρύνθη απ' αυτή. Εξητούσε την αλήθεια διότι το ψεύδος κατέκλυσε την γη. Εξητούσε ζωή διότι ο ψυχικός θάνατος κατεκυρίευε αυτής.

Την έλευση του επηγγελμένου Σωτήρος, Διδασκάλου και Λυτρωτού επεπόθησε η ανθρωπότητα. Οι προφήτες προανήγγειλαν και οι θεόληπτοι άνδρες την έλευσή του προέλεξαν και παραμυθούσαν την ανθρωπότητα προτρέποντας αυτήν να αναμένει τον ερχόμενο Διδάσκαλο, ο οποίος μέλλει να διδάξει πάσα την αλήθεια.

Οι του Σωτήρος λόγοι «εγώ ειμί η οδός, η αλήθεια και η ζωή» είναι αναγγελία της ελεύσεως Αυτού. Είναι η απάντηση προς την αναμένουσα Αυτόν ανθρωπότητα, είναι η μαρτυρία της εκβάσεως και εκπληρώσεως των προρρήσεων και των προφητειών. Ήταν η εμφάνιση προς τους επιζητούντες την παρουσία του, ήταν η εκπλήρωση των πόθων και ο κορεσμός της δίψας της διψώσης ανθρωπότητας, ήταν η ανακούφιση των βεβαρημένων ψυχών και το φως των εν σκότει. Ήταν η ελπίδα των απηλπισμένων, η χαρά των τεθλιμμένων, το αγαλλίαμα του κόσμου και η ευφροσύνη των εθνών. Ήταν το προσφιές άκουσμα, το προ αιώνων υπό της ανθρωπότητας αναμενόμενο, ήταν η φωνή του αναμενόμενου Λυτρωτού, ήταν η φωνή της προσδοκίας των εθνών, η φωνή του υιού του ανθρώπου».

Ως ύμνο για την θεία ενανθρώπηση και την ενσάρκωση της σωτηρίας του κτιστού και φθαρτού ανθρωπίνου γένους ο θεόληπτος Πατήρ της Εκκλησίας Άγιος Νεκτάριος επιλέγει τρεις αράδες από το κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο όπου ο θεόπνευστος Θεολόγος γράφει: «Ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν Αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις Αυτόν μη απόλληται, αλλ' έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν. γ', 16).

Ερμηνεύοντας θεολογικά, ήτοι σωτηριολογικά και εσχατολογικά, το παραπάνω ευαγγελικό χωρίο ο Άγιος Νεκτάριος αναφέρεται στις οντολογικές πνευματικές ευεργετικές συνέπειες της θείας ενανθρωπήσεως για τον πεπτωκότα χοϊκό άνθρωπο, ο οποίος κατέστη κοινωνός και μέτοχος, υιός και συγκληρονόμος της αιωνίου ζωής στο θεανδρικό πρόσωπο του ενσαρκωθέντος Υιού και Λόγου του Θεού.

Η θεία ενανθρώπηση απέτρεψε άρδην την οντολογία της κτιστής ανθρωπότητας και με την υποστατική ένωση του κτιστού με το άκτιστο στο τέλειο θεανθρώπινο πρόσωπο του τέλειου θεού και τέλειου ανθρώπου Ιησού Χριστού, απεκατεστάθη το κάλλος του όλου ανθρωπίνου προσώπου. Με την θεία ενανθρώπηση παρήλθε η οντολογία της φθοράς και κατέστη ζώσα πραγματικότητα η οντολογία της λητρώσεως και σωτηρίας εν Χριστώ Ιησού. Συνετελέσθη το πέρασμα από την αγνωσία στην εν Χριστώ θεογνωσία και από τον αυτομηδενισμό της κτιστής ανθρώπινης φύσεως στην εν Χριστώ θεοποίησής της. Η απελπισία του καταρρακωμένου ανθρωπίνου προσώπου μετεβλήθη σε ελπιδοφόρο οντολογική ένωση Θεού και ανθρώπου στο ένα και μοναδικό τέλειο πρόσωπο του Θεανθρώπου ως υιού του ανθρώπου, σωτήρος και λυτρωτού, ο οποίος ανύψωσε την κτιστή ανθρώπινη φύση όχι με κάποιο απόμακρο και μαγικό τρόπο αλλά οντολογικώς προσλαμβάνοντας και μεταμορφώνοντας αυτήν.

Για τον θεόφρονα Πατέρα της Εκκλησίας Άγιο Νεκτάριο η θεία ενανθρώπηση αποτελεί την απαρχή της καινής εν Χριστώ ζωής, επειδή τα πάντα νοσηματοδοτούνται από το γεγονός της σκαρκώσεως του ασάρκου μονογενούς Υιού Θεού Λόγου. Η εκπλήρωση του διακαούς πόθου του ανθρωπίνου γένους για την γέννηση του Σωτήρος και Λυτρωτού Ιησού Χριστού

συνεπαίρνει τον Άγιο Νεκτάριο, ο οποίος θεολογεί χριστολογώντας και χριστολογεί θεολογώντας με ενθουσιώδη και θεόπνευστο λόγο, ο οποίος είναι καίρια και πρώτιστα χριστολογικός και επομένως σωτηριολογικός και εσχατολογικός για την οντολογική (υπαρξιακή) μεταμόρφωση και σωτηρία του όλου ανθρωπίνου εν Χριστώ προσώπου, γράφοντας τα εξής: «Ω! Ποίας χαράς ευαγγέλια! Ποίας ευδαιμονίας! Ο διακαής άρα του ανθρώπου πόθος πληρώθη, η αιώνιος ζωή εχαρίσθη σε αυτόν, η αλήθεια εφανερώθη και το φως της γνώσεως εφώτισε τους νοητούς οφθαλμούς του. Ήδη ο άνθρωπος έχοντας ασφαλή και βεβαία την ελπίδα της αιωνίου ζωής δύναται αμέριμνος ν' αναμένει το πέρας του πολυμόχθου βίου του. Ήδη με ειρηνικό πνεύμα και ηρεμούσα καρδιά δύναται να θεάται τις του βίου μεταβολές και να φιλοσοφεί περί των πραγμάτων του κόσμου. Πλήρης δε ψυχικής γαλήνης να αντιμετωπίζει τις ανάντις και αντιξόους τροπές του βίου και με θάρρος και γενναιοψυχία να υπομένει όλες τις δοκιμασίες του βίου.

Ήδη γνωρίζοντας τον μόνο αληθινό Θεό του οποίου το όνομα απεκάλυψε στους ανθρώπους ο εκ του Ουρανού καταβάς Υιός του Θεού, η προσδοκία των εθνών και του Ισραήλ, ο Σωτήρ του κόσμου, δύναται πεφωτισμένος στο νου υπό του τρισηλίου θείου φωτός να καθορά την δόξα του Θεού και να ανυψούται προς Αυτόν, να αναφέρεται προς Αυτόν και να συνδέεται δι' αρρήκτων θείων δεσμών με την αιώνια ζωή.

Ήδη ο άνθρωπος γνωρίζει, διότι εβεβαιώθη, ότι επλάσθη για την αιωνιότητα και ότι επιφυλάσσεται σ' αυτόν μετά το τέρμα του βίου του επί της γης, μετά το στάδιο του αγώνος, αθανασία. Ήδη γνωρίζει ότι διά του Ιησού Χριστού έγινε φίλος του Θεού και ετιμήθη διά της υιοθεσίας, «διότι όσοι έλαβον αυτόν έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι τοις πιστεύουσιν εις το όνομα αυτού» (Ιωάν. α', 12).

Ω! πόσο θαυμάσια μεταβολή! Πόσο τα των ανθρώπων μετεβλήθησαν πράγματα! Τα αρχαία παρήλθαν. Ιδού ήδη τα πάντα καινά! Ουρανός καινός και γη καινή. Η πίστη, η ελπίδα, η αγάπη, οι τρεις αυτές ουράνιες αρετές επεδήμησαν και εφυγάδευσαν την αμφιβολία, την απελπισία και το μίσος από τις καρδιές των ανθρώπων. Η εν πνεύματι και αληθεία γνωριζόμενη λατρεία αντικατέστησε τις αιματηρές θυσίες της νομικής λατρείας και την λοιπή αγιστεία και κατέπαυσε την πλάνη και τον ψεύδος. Ήδη ο άνθρωπος πιστεύει στον Σωτήρα Θεό, γνωρίζει την αλήθεια και αυγάζεται υπό του απλέτου φωτός της αληθείας.

Οποία θαυμαστή γνώση! Πόσο ευεργετική! Πόσο μεταβάλλει τον άνθρωπο! Όπου παρεδρεύει αυτή, φυγαδεύεται απ' εκεί η άγνοια, ο δε φιλόσοφος λογισμός επικρατεί σε όλα. Η γνώση πληροί όλους τους πόθους της καρδιάς. Η γνώση καθιστά τον άνθρωπο ευτυχή και ευδαίμονα. Αποβάλλει το πένθος και αντεισάγει την ευφροσύνη. Διαλύει το σκότος και πληροί φωτός απλέτου τον πιστό. Η γνώση του αληθινού Θεού διά του Σωτήρος μας Ιησού Χριστού είναι η πύλη, η οποία οδηγεί στην αιώνια ζωή. Η αποκαλυφθείσα αλήθεια διά Ιησού Χριστού είναι η πύλη η φέρουσα στην αθανασία. Η αποκαλυφθείσα αλήθεια διά Ιησού Χριστού είναι το θείο φως το φωτίζον πάντες τους αποδεχομένους αυτή... άρα ο πιστεύων στον Υιό του Θεού έχει το φως της ζωής και γνωρίζει που πορεύεται. Εγνώρισε τον μόνον αληθινό Θεό διότι του απεκαλύφθη ο Σωτήρ. Το σκότος διελύθη, διότι εγνώρισε και ηγάπησε αυτόν. Οι πιστεύοντες εις Χριστόν εγνώρισαν και αγάπησαν το φως της ζωής, το οποίο επέλαμψε σ' αυτούς. Κλήρος άρα των πιστευόντων εις Χριστόν είναι η αιώνια ζωή. Επομένως, εν τη γνώσει η σωτηρία, εν τη γνώσει το φως, εν τη γνώσει του Σωτήρος Χριστού η γνώση του αληθινού Θεού. Η του Χριστού γνώση είναι φως και οδός και αλήθεια και ζωή...».

Υ.Γ.: Το παρόν θεολογικό κείμενο αφιερούται ευλαβώς και εξ άκρας υϊκής αγάπης στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Σηλυβρίας κ. Μάξιμο, ο οποίος ιερών ζήλω και αόκνοις

αγώσιν ανέστησε από το έτος 2014 εκ της τέφρας το ετήσιο Ιερό Πανθρακικό Προσκύνημα στην γενέτειρα πόλη του Θρακός και Οικουμενικού Αγίου Νεκταρίου, στην θρακοπαράλια Σηλύβρια, κατά την εόρτιο ημέρα της ιεράς μνήμης Αυτού.